

Всемирното Бяло Братство през вековете

Слънцето нагриваше големите камъни край езерото Елбур и те излъчваха топлина. По водите на езерото тичаха отблясъци по стъпките на светлината. Ние бяхме насядали около Учителя на малката полянка край езерото. Във въздуха се носеше лек, сладостен дъх. Някакво малко цветенце разкриваше душата си. Върховете в околността подпиреха големия небесен купол, изпълнен с благоухание и светлина.

Учителя каза:
Истинската Църква е горе.

Когато ви питат: „Вие кои сте?“, кажете им: „Ние сме от една много велика църква!“

Един брат каза: Във Франция има намерени документи, от които се вижда, че богомилите приемали прераждането. Учителя отговори:

Време е вече да излезем да говорим по-открито за богомилите.

Прераждането е метод за самоусъвършен-

стване. Самоусъвършенстване без прераждане не може да има.

Детето нали расте и се променя? Променя се, за да стане господар на условията, при които живее. „Прерада“ - т.е. идва, за да преработи своето минало, нищо повече. Понеже „рада“ значи още работя.

Щом вчера е работил, и днес ще работи. Сега някои религиозни хора смятат, че Бащата трябва да работи, а човек да не работи - наготово да се живее. И Христос дойде на Земята да помага, да работи. Втори път пак

ще дойде, но в душите. Организирането на света се дължи на Бялото Братство. Всички религии са методи на Бялото Братство. Пратениците на Бялото Братство са създали религиите.

В архивите на Бялото Братство се пазят всички тайни. Няма нищо пропуснато. Всички светии са негови членове и действат от негово име. Бялото Братство е онова велико общество на Божествения свят, което е в прямо общение с Бога и с Христа. В края на века всички светии ще бъдат на Земята. Те са вече тук,

на Земята. Не казвам, че са тук, на Земята, в плът, но в една или в друга форма са на Земята и работят.

Учението на Бялото Братство е неизменно. То е основано на канара, която не може да се разбие. В това Учение още от създаването на света, още от самото начало има ред факти, които са записани и се пазят. И един ден, когато вие се развие, ще четете това, ще видите каква е историята за създаването на света отначало досега. Ще разберете всички стадии, през които сте минали, ще започнете да виждате тези фази. Те ще се явят пред вас като живи картини.

Струва си да бъдете ученици на Великото Бяло Братство, понеже Учителите на това Братство държат всичката архива на Космоса. Те пазят Книгата на живота и всички вие трябва да изучавате тази книга. По-голямо благо от това няма.

продължава на стр. 2

Участие в Коледния международен панаир на книгата

От 5 до 12 декември 2011 г. в НДК се състоя Коледен международен панаир на книгата. На него Издателство „Бяло Братство“ участва с два щанда книги.

За наша радост, най-често задаваният въпрос от посетителите беше: „Тъй като не сме чели нищо от Учителя, с какво бихте ни препоръчали да започнем?“ Интересът на тези нови за нас читатели към книгите на Издателството осмисли присъствието ни тук и ни мотивира за други бъдещи участия в подобни мероприятия. Освен това книжното изложение съвпадна по време с две телевизионни предавания за живота на Братството, което допълнително повиши читателския интерес към Словото на Учителя.

Най-търсени през седмицата на панаира бяха книгите: „Разговорите при Седемте рилски езера“ и „Изворът на Доброто“. Особено голям интерес и много въпроси от страна на читателите предизвика и 6-листовия календар за 2012 г., посветен на 100-годишнината от създаването на „Завета на цветните лъчи на Светлината“.

ТАЗИ ГОДИНА ЖИТНИЯТ РЕЖИМ ЗАПОЧВА НА 8 ФЕВРУАРИ (СРЯДА)

Отново в Лечебницата на Природата

Житният режим е практика за обновяване и пречистване, физическо и духовно, в края на зимата - за да се възприеме по-добре праната, която е в изобилие в началото на пролетта. Обновяването на клетките на организма започва на петия ден от началото на тази практика

Житният режим се провежда 1-3 дни след пълнолунието на месец февруари и трае 10 дни. През тази година началото му е на 08.02, сряда. Ако човек започне режима сутрин, е отлично, ако го започне на обед е много добре, а вечер - добре.

продължава на стр. 2

Отново за житния режим

„Житното зърно е емблема на човешката душа. То представлява велика история в развитието на Природата. Ако вие можехте да разгърнете листата на житното зърно, да проследите неговата история, щяхте да разберете напълно историята на човешката душа. Както житното зърно пада в земята и умира, както то пониква, израства и дава семе, същото става и с човешката душа“.

„Сила и живот“, първа серия.

„Ще се намериш посят на Божествената нива. Ще минеш през процеса на житното зърно. Ще намериш процеса на поникването, ще претърпиш зимата, вятъра, студа, додето разбереш Божиите пътища. Не, че БОГ има нещо против теб, но то е за твоя полза. Тогава ще се развиваш, иначе ще стоиш в хамбара. Когато БОГ иска да ти даде свобода, то е премианаване от едно състояние в друго. Външните стра-

дания идват като един процес на съзнанието. Страданията показват, че ние сме на правия път. Щом страдате, бъдете сигурни, че се намирате на правия път. Но престанеш ли да страдаш на Земята, тогава можеш да се разколебаеш. Сега трябва да изучавате тази дълбока наука за самовъзпитанието. Трябва да се възпитавате. Човек трябва да работи върху себе си, за да стане силен, за да изработи своята свобода, трябва да придобие и знание. А пък за да придобие знание трябва да има широк поглед, трябва да учи. Аз желая всички да бъдете много трудолюбиви, да учите и да правите постоянно малки опити“.

„Доброто семе“, ИБ 1930-1932 г.

Автентична статия за провеждане на житния режим от Учителя през месец февруари, бе публикувана за първи път в брой 1/1995г. на в-к „Братски живот“. Незави-

симо от това, през изминалите години често се спекулира по този въпрос и се правят много грешки от хората в Братството, най-вече от незнание. Възникнаха и много допълнителни, уточняващи въпроси. Затова сега, отново, бих желал да разкажа по-подробно за това, как точно Учителя е провеждал житния режим.

Аз започнах да изпълнявам житния режим през м. февруари 1960 г., в съответствие с указанията, които ми даде нашата ръководителка от Габрово - с. Цанка Екимова - една от най-близките ученички на Учителя. През тези години ми правеше впечатление, че точният начин на провеждането на режима не беше еднакъв във всички братски групи по градове и съществуваша явни разлики в детайлите. Това за мене беше учудващо и необяснимо. Случи се така, че през месец януари 1968 г. бях изпратен от за-

вода, в който работех, на двумесечна специализация в София. Тогава посетих на Изгрева готвачката на Учителя - с. Йорданка Жекова и й се оплаках, че тази година няма да мога да проведа житния режим, понеже съм в командировка в София и нямам условия да си приготвя житото. Тогава тя ми предложи да ходя всеки ден при нея, да се храним заедно и така да изкараме житния режим. Аз й благодарих с голяма радост и така БОГ ми даде възможност „да пия от извора“ и да разбера истината за житния режим. Едва сега аз разбрах защо имаше сред учениците различия при провеждането на режима.

Сестра Йорданка ми обясни, че по време на Учителя, този режим през февруари са го провеждали само двамата тайно и Учителя приживе не е искал да го даде на Братството.

продължава на стр. 3

Всемирното Бяло Братство през вековете

от стр. 1

Ще се стремите да придобие това изкуство. То изведнъж няма да дойде, но постепенно. Един ден ще си кажете: „Благодарим, че тръгнахме в този път.“ Колкото по-рано тръгнете, толкова по-добре. Колкото по-късно тръгнете, и по-късно ще стигнете.

Щом сте верни на закона на Любовта, няма да има никакви изключения и тогава всичко ще се научите. Сега искам да запиша за ученици онези от вас, които искат да влязат в първия клас на Любовта. Учениците, които влязат в класа на Любовта, ще започнат да се записват постепенно. Белите братя ви отварят място в своята Школа. Първо нещо е да имате една беззаветна Любов. Ще влезете с пълно сърце, ум и душа.

Но ще започнете всички с Любовта. Това е Божественият път. Бялото Братство върви по пътя на Любовта. Като влезете в този път, ще видите, че той е един от най-добрите. Няма друг по-хубав път. И в един живот няма да го научите. И в два, три, в десет живота няма да го научите.

Пътят на Всемирното Бяло Братство е път на Любовта, Мъдростта и Истината едновременно. Основната цел е Любовта, а Мъдростта и Истината крепят Любовта.

Богомилите едно време работиха и понеже българите не бяха готови, паднаха под робство. Богомилите отидоха горе и сега, като се освободи България, пак дойдоха. Това е, дето се казва: слизане и качване. Те са сегашните ученици на Бялото Братство.

Комунизмът е социално учение на физическия реален

живот, а богомилството е учение на разумния духовен живот. Комунистите са най-външният кръг. Като се качат погоре, те ще се приближат до богомилството. Комунистите не защитават богатите, но бедните. А в Писанието се казва, че Бог е Бог не на богатите, но на бедните и слабите.

Богомилите (в широк смисъл на думата) са били в Египет, Асирия, Вавилон, Персия, Гърция и прочие. Те са били там в разни свои прераждания. Във времето на Христа са минали в Палестина и оттам пак в Гърция, от Гърция в Рим, Англия, Германия и прочие.

Богомилите (в широк смисъл на думата) се разделят на три клона.

И трите клона са живели дълго време в Египет. И трите клона са били в Индия, само че са излезли оттам в разни времена.

Първия клон можем да наречем египетски. Той отива от Египет в Персия, Гърция и прочие.

Втория клон можем да наречем палестински. Той от Египет отива в Палестина и в християнската епоха отива в Рим, Англия, Германия и прочие.

Третия клон можем да наречем богомилски в тесен смисъл на думата, или български клон. Той от Египет отива в Индия, оттам в Арабия, Сирия, Мала Азия и България. Учениците на Всемирното Бяло Братство в днешната епоха представляват сбор от трите клона. Сега в България работят и трите клона.

Тези три клона - египетски, палестински и богомилски, в тесния смисъл на думата идат от едно по-високо място.

Тези, които ръководят трите клона, са Посветени. Най-рано е излязъл първият, египетският клон, после палестинският и най-после - българският, или богомилският клон.

Тези три клона могат да се нарекат клонове на Всемирното Бяло Братство.

В Гърция те се наричат орфеисти⁴, в Палестина - есеити, в Египет - херметисти, в Персия - маздеисти. Маздеистите са разклонение на първия, египетският клон.

Първият клон е построил в Египет пирамидите.

В Индия трите клона са оставили повече философска наука, а в Египет - повече научен материал.

Съвременната култура почти прилича на египетската. И в двете култури имаме подобни прояви: вдигане на тежести, строеж на пирамиди, на Айфелова кула, на параходи, пробиване на тунели и прочие.

Първият клон имал за цел да подготви условията за християнството, да подготви съзнанието на човечеството за християнството.

Вторият клон имал за цел да внесе християнството в света, да го разпространи.

Третият клон имал за цел да реализира Божественото учение, християнството.

Богомилите не са успели в България поради гонението от реакционните кръгове, но са дали мощен тласък на европейската култура.

Розенкройцерите са разклонение на третия, богомилският клон. И те имат за цел подготвянето на Новата култура.

Първото име на богомилите е било съвсем друго. В България са им дали името бого-

мили. Ще ви кажа по-нататък тяхното име. Може да се напише книга, в която да се прокара идеята как българите, като изгониха богомилите, пострадаха и попаднаха под турско робство. Да се напише съчинение „Недобротото отнасяне на българите към богомилите и последствията от това“.

Най-виден богомил е бил Боян Магът. Поп Богомил е бил проповедник, разпространител.

Чешкото братство в Чехия, квакерите в Англия, илюминатите и прочие, са произлезли все от богомилите. После Реформацията се разрази в богомилски дух.

Богомилите не са били мирен елемент. От България са отишли във Франция, Англия и много други страни. След откритието на Америка те са отишли и там. Богомилите са били много смели.

Ние ще изнесем данните. Те ще кажат: „Докажете го исторически.“ А ние ще кажем: „Опровергайте го исторически.“ Законът е такъв: „Дето е текло вода, пак ще тече.“

Един брат каза: В списанието „Училищен преглед“ има статия против богомилите.

Учителя отговори: Кажете на автора така: „Ти си писал за богомилите без свещи. Запали си свещта.“

Тук се работи за Царството Божие на Земята.

Някои проповядват национализъм. Оставете тези идеи. Национализъмът е идея на старата култура. Всеки народ е удел на Цялото. Краката работят за тялото и тялото - за краката.

Учителя из „Разговорите при седемте рилски езера“

Житният режим

„Житното зърно е емблема на човешката душа. То представлява велика история в развитието на природата. Ако вие можете да разгърнете листата на житното зърно, да проследите неговата история, ще можете да разберете напълно историята на човешката душа. Както житното зърно пада в земята и умира, както то пониква, израства и дава семе, същото става и с човешката душа.“

Учителя

Житният режим е уникална диета за пречистване на организма, дадена от Учителя Петър Дънов. Прави се всяка година през февруари, веднага след фаза пълнолуние, когато започва разсипът на Луната. Добре е да се започне в сряда, но не по-късно от третия, четвъртия ден след пълнолунието. Целта му е пречистване и обновяване на организма след зимата. Практиката за пречистване на организма след зимните месеци е позната в много култури и религии, включително и в християнската. Такава е в действителност целта на дългия великденски пост.

Житният режим е замислен да бъде провеждан във времето, когато природният годишен цикъл клони към завършек, преди точката на пролетното равноденствие да отбележи началото на новата година. Новата година - астрологично и астрологично в действителност започва от този момент - 21-22 март. (Точката на равноденствието е на 21, но в много култури се празнува датата 22, вероятно заради особената нумерологична тежест на това число.)

И така, през февруари изчистваме тялото си от утайките и наслояванията, натрупани от по-тежките храни на зимните месеци. Житният режим трае десет дни и през времетраенето му е необходимо да се пие много вода. Препоръчва се дневно над литър и половина топла, преварена вода, която сама по себе си има силно пречистващо и енергизиращо действие.

Житното като храна заема особено място в човешката еволюция. Според Учителя, с неговата поява е започнала еволюцията на човешкия род и то представлява най-пълноценната храна за човека. При меленето и термичната обработка обаче то губи част от полезните си съставки и най-вече, жизнената енергия, наречена от индустриите „прана“.

В справочната литература можем да прочетем за хранителния състав на житното следните данни:

В 100 гр. пшеница се съдържат: белтъци - 12,1 гр., въглехидрати - 69,1 гр., мазнини 1,7 гр., целулоза - 2,0 гр., калории - 349.

Витамини и минерали в мг %:

Вит. В1 - 0,48; Вит. В2 - 0,14; Вит. Е - 3,20; Вит. РР - 5,10; Натрий - 7,8; Калий - 502; Калций - 43,7; Магнезий - 173,0; Желязо - 3,3; Фосфор - 406,0.

Известно е още, че пшеничените зърна са из-

точник на две субстанции, на които в последните години се отдава голямо значение, това са фибрите и антиоксидантите, на първо място коензим Q10. Фибрите са полезни за почистването на храносмилателната система и оптималното функциониране на червата. Антиоксидантите предпазват организма от свободните радикали, които увреждат клетките, допринасят за стареенето и развиването на ракови заболявания.

Житното зърно се състои от обвивка, ендосперм и житен зародиш. Обвивката, люспата е богата на много минерали и витамини. В зародиша също се съдържат в концентриран вид вит. Е, магнезий, фосфор, тиамин (вит. В1), цинк.

При меленето на житото люспата и зародиша се отстраняват и остава само ендоспермът, който се състои главно от въглехидрати, белтъчини и почти не съдържа горещите съставки.

Полезността на житото като храна не подлежи на съмнение, но все пак не може да обясни изключителното значение, което Учителя ѝ придава. Между разнообразните диети и разтоварващи режими тази диета с житно заема особено място. Всеки, който е направил препоръчания от него житен режим може да потвърди пречистващото му и същевременно тонизиращо въздействие. За да го обясним, трябва да се съобразим с думите на Учителя за жизнената енергия, заключена в житното зърно:

„Засега по-здоровословна храна от житото няма. Обаче тъй както днес мелят житото и приготвяват хляба, голяма част от хранителните му вещества се губят. Меленето на житото е човешко изобретение. В бъдещата култура водените няма да има. Когато житото се мели, голяма част от маслата, както и от хранителните му сокове изчезват. След като смеял житото, турят брашното в чували, дето стои по пет-шест месеца. Това брашно вече не е живо. То е изгубило всякаква жизненост, всякакъв живот от него изчезва. Житното зрънце съдържа в себе си потенциална енергия, която като влезе в организма на човека, се превръща в кинетическа.“

В житото се крият най-мощните, най-благородните сили на живота.

Житното зърно е емблема на човешката душа“.

Из статия за житния режим от д-р Светла Балтова

Отново в Лечебницата на Природата

от стр. 1

За да се избегне известно колебание във връзка с датата и начина на провеждане, е важно да се припомним, че Учителя е давал в Школата различни практики за работа с енергиите на житото, но те са по друго време (след новолуние или след пълнолуние, през различни месеци на годината); с различна продължителност (седмична, 3, 6 месеца); с други цели (за освобождаване от лоши навици и качества или за изграждане на добродетели); с различна форма (приемане само на сурово житно, твърдо или не, със или без нещо друго и т. н.). Всички тези упражнения и задачи не спадат към тази практика, позната под името „житен режим“, провеждаща се през месец февруари.

По време на житния режим е добре да приемаме чисто, истинско житно. Напоследък се използва български лимец - „диво житно“, което има добри хранителни и енергийни свойства. Освен това добре е предварително, около десет дена преди ре-

жима, да се подготвим физически и психически, като обърнем повече внимание на реда и чистотата в храненето, чувствата и мислите си, тялото и дома си; да се настроим за житния режим като за нещо хубаво, като за добра, благодатна възможност за изцеление, която душата ни очаква със свещен трепет. Също така е нужно предварително да си набавим един килограм житно, 30 ябълки - български, neprъскани по възможност, 90 ореха, мед, около 20 литра изворна вода.

В началото на житния режим сутринта казваме формулата: „Господи, приеми ме в Лечебницата на Природата за 10 дни“. Вече има достатъчно информация и събран колективен опит за житния режим, включително и споменът на Йорданка Жекова, публикуван в настоящия брой на вестник „Братски живот“. Така всеки, според своята вътрешна разумна нагласа, ще приеме житото по начина, който е определил за себе си като най-подходящ: грухано или не, за-

лято от предната вечер с гореща вода в термос; или едва покълнало - залято с хладка вода в началото на предшния ден; или варено 10 мин.; или сурово - само измито, без да е престоявало във вода. В тази насока има много и различни предложения, разсъждения и с това много възможности за личен избор. Важното е да сме радостни и доволни, тихи и благодарни; важното е всеки ден да обикваме житото, и то да ни обиква; важното е да се разговаряме с житото, да се сприятеляваме с него, и никой да не знае за това приятелство; важното е чистотата, любовта, светлината и силата на житното зрънце да се вливат в нас.

По време на житния режим се пие над литър и половина дневно топла изворна вода, понякога с няколко капки лимонен сок и малко мед, което само по себе си има силно пречистващо и енергизиращо действие. Най-добре е да поставим меда на горната част на небцето и като отпиваме от водата, той постепенно да се раз-

твори и усвои.

Житото се дъвче дълго, поне 99 пъти, а преди да изядем ябълката, добре е да я подръжим в ръка, да се свържем с духа в нея, да благодарим, да се помолим всяка хапка да се превърне в светлина. Добре е да събираме семките от ябълката и да ги посаждаме на подходящо място, за да изразим благодарността си към нея.

На десетия ден към житото на обяд и на вечеря прибавяме ангелска супа (цели обелени картофи, сварени във вода, магданоз, лимон). Десет дни след режима ядем малко, подбираме внимателно храната си - чиста, лека, без подправки. Използваме този момент, когато порите и дробовите ни са отворени, за повече дишателни упражнения.

Нека да е успешен, пречистващ и обновяващ житния режим през тази година и пребиваването ни в Лечебницата на Природата да е целенасочено - както духовно, така и физически.

От редакцията на вестника

Отново за житния режим

от стр. 1

Тъй като по време на Учителя на Изгрева е съществувала традицията да има общ обяд, а вечер Учителя често са го канили на вечеря от някоя братска група с цел за общуване и разговори с Учителя - тогава е правело впечатление, че за известен период от време през м. февруари, Учителят е отказвал на тези покани и са се хранели само със своята готвачка. Приятелите не са знаели истинската причина за отказа на Учителя, но са приемали това като негово желание за известна почивка и усамотение. Ние можем само да гадаем каква е истинската причина Учителя да не сподели това упражнение с Братството, но този факт ми обясни на какво се дължат различията за провеждането на режима в различните братски групи. Фактически този режим не е описан в някоя беседа или пък в разговорите с бр. Боян Боев, а упражненията с жито, дадени в някои беседи са доста различни от провеждането на житния режим през февруари. Затова някои наши приятели, които твърдят, че са чели за този режим в едни или други беседи, всъщност говорят за други упражнения и задачи, които Учителя е задавал в Школата. Фактически с. Йорданка Жекова е единствената, която е била запозната с режима. Тя ми сподели, че през 1953 г. Учителят ѝ се явява на сън като видение и ѝ разрешава да даде режима на Братството. Тя обаче беше изключително свенлива, скромна и свита душа и не го беше описала, а ми каза, че го споделя само с тези, които се интересуват, които пък съответно преразказват на другите, така възникнаха неточности и непълноти. Затруднението идваше от това, че даже най-близките ученици на Учителя, като бр. Боян Боев, бр. Борис Николов, с. Паша Теодорова, с. Мария Тодорова и други, фактически не знаеха за съществуването на житния режим.

Затова аз съм изключително благодарен на съдбата за дадената ми възможност да карам режима с готвачката на Учителя и да ѝ задам много въпроси, които да изяснят всички детайли и сега споделям това, за да стане истината достъпна за този, който желае да се докосне до нея.

Житният режим ЗАПОЧВА ВИНАГИ през м. февруари (никога през друг месец) 1-3 дни след пълнолуние. Тъй като то всяка година се пада на различни дати, затова и началото на режима не е от една и съща дата и понякога, когато пълнолунието е по в края на месеца, режимът може да продължи и през м. март.

Трябва веднага да отбележим, че житният режим през м. февруари няма пряка връзка със зодиакалните знаци и не е задължително да бъде проведан само в зодиакален знак Водолей, а може и в зодиакален знак Риби. Когато пълнолунието през м. февруари се падне в крайните дати на месеца (например 27-28 февруари) и тогава ако вземем за начало на режима три дни след пълнолуние, би означавало режимът да започне през м. март. Това не би било правилно, защото противоречи на основното правило режимът да започва през месец февруари. В такива крайни случаи се взема пълнолунието в крайните дати на м. януари, като режимът трябва да започне в началото на месец февруари.

Като отчитаме дневната цикличност през седмицата, най-благоприятно (но не задължително) е режимът да започне в сряда, за да се отпости на десетия ден в петък. Задължително обаче е отпостването да стане все още на разсип на Луната, т.е. преди датата на новолунието.

Така, ако отчитаме всичко горепосочено, най-благоприятно е житният режим през м. февруари 2012г. да започне на 8 февруари (сряда), тъй като пълнолунието е на 07.02.2012г. Житният режим продължава десет дни.

През м. февруари Природата още „спи“ зимен сън и ние трябва да пречистим физически и духовно организма си, за да можем да възприемем праната, която е в изобилие в началото на пролетта. Учителят е избрал м. февруари като най-подходящ период за прочистване на организма. И наистина м. януари е все още много рано, а температурните условия често са много сурови, което би изтощило организма, а м. март е вече късно в условията на умерения пояс.

ПОДГОТОВКА

На първия ден сутринта се казва един път формулата:

„Господи, приеми ме в лечебницата на Природата за десет дни“.

Всеки ден трябва да се употребяват:

100 грама жито (то съдържа всички елементи, необходими за поддържане на живота);

Три ябълки (за сърцето);

Девет ореха (за мозъка);

Мед (за кръвта) и лимон;

Минимум 1,5 литра преварена вода;

Необходимо е плодовете да бъдат най-хубави и здрави, а водата да бъде от някой чист извор, а не от водопровода, защото последната е хлорира-

на и нечиста. Не се препоръчва и минерална вода, защото тя е по-наситена с някои минерални соли в съответствие с нейния произход. Идеалният случай би бил да разполагаме с рилска вода и най-вече от чешмицката „Ръцете, които дават“.

ПРИГОТВЯНЕ НА ЖИТОТО

Сто грама жито се измива много добре от вечерта и с лъжица се слага в добре запазващ топлината еднолитров термос. Залива се с вряла вода почти догоре и термосът се затваря добре, за да може житото да няма достъп до въздуха. На сутринта внимателно се излива

от термоса само житената вода и се изпива на гладно, половин - един час преди закуска, като се добавя мед и лимон по вкус. Необходимо е тази житената вода да се задържи малко в устата, като се „дъвче“, а не да се изпива на едри глътки, защото фактически това е изключително силна и концентрирана храна. Житената вода е също и много силно лекарство, което Учителят дава за лекуване на нерви, като в този случай е необходимо да се пие 40 дни. Така че тези, които искат да се лекуват, биха могли след завършването на житния режим (10 дни) да продължат да пият житената вода. Горепосочената житена вода има тази лечебна сила само в случая ако житото е сурово. Ако житото е сурово, водата не може да проникне през обвивката на житните зърна и да поеме жизнената им сила. Искам изрично да подчертая, че Учителят е ползвал през житния режим само грухано жито от сорта бяло жито, а не сурово или покълнало такова. Това трябва да се има предвид от всички, които искат правилно да проведат житния ре-

жим. Употребата на сурово жито - това е друго упражнение, дадено от Учителя в беседа, което обаче не се отнася за житния режим през февруари.

Дневната порция жито се разпределя на три части, като е желателно след отсипване на съответната част, останалите части да остават в добре затворения термос, което запазва житото в свежо и пряно състояние, докато ако то се отсипе сутринта и стои на открито то се окислява от въздуха и губи от своята хранителност. При всяко от яденетата се изядва: съответната част от житото, една ябълка и три ореха.

Желателно е около час преди ядене да се изпиват

го запитах, и той ми обясни, че най-висшите духовни центрове в мозъка на човека се хранят само от веществата, които се приемат чрез устата и че соковете от стомаха са много груби за тях. Освен това - каза тя - Учителят веднъж ме запита: „Сестра, вие колко пъти дъвчите житото преди да го гълтанете?“. Аз сконфузно отговорих: „Учителю, нали знаете аз съм бързичка и така... набързо, набързо“. „А, не - поклати глава Учителят - трябва да го дъвчате 99 пъти“. Той винаги подчертаваше, че храната трябва да се дъвче продължително и внимателно, за да се хранят духовните центрове и за да бъдем здрави. „Тези, които дъвчат малко и задържат храната малко в устата си - казваше той - не могат наистина да бъдат духовни хора, защото техните духовни центрове гладуват. Преди да изядем ябълката е необходимо да я поддържим в ръка, да я разгледаме внимателно, да се свържем с нейната аура, да ѝ се порадваме, да благодарим на дървото, на Слънцето“. При ядене трябва да спазваме даденото ни от Учителя правило: „Хранете се с Любов и благодарност!“

Тук е мястото да споделя един интересен случай, който ми разказа с. Йорданка. „На петия ден на обяд, след като си изядохме житото, Учителя каза: „Рекох, идат“. Аз веднага погледнах през прозореца, мислейки, че някой ни идва на гости. Учителят се засмя и каза: „Не, рекох, новите клетки идват!“. Житният режим е даден за обновяване на клетките на организма и, както се вижда, това става на петия ден. Именно на това се дължи тази лекота и хубаво чувство, което ние придобиваме от петия ден нататък и ни става значително по-леко и приятно.

По време на житния режим не се употребява никаква сол, а лимонът да бъде максимум един на ден. Медът е по вкус и няма ограничения. Добре е семките на ябълките да се посадят на подходящо място, като с това ние ще изразим нашата благодарност за тяхната саможертва.

Нека сега разгледаме един изключително важен аспект на житния режим. За да го илюстрирам искам да разкажа една много стара история, която някога сподели с мен една възрастна сестра: „Бях много болна и с всеки месец ставах по-зле. Лекарите не ми помогнаха и само влошаваха положението ми. Накрая реших да се обърна към Учителя за помощ. Споделих с него за болестта си и след като ме изслуша внимателно, Той каза: „Вие сте болна, защото ядете свински пър-

жоли“. „Но, моля ви, Учителю - възразих аз - от 17 години съм вегетарианка и не съм опитвала и хапка месо. „Да, каза Учителя, но аз имам предвид не физическата храна, а вашите мисли и чувства“.

Този случай много добре показва, че истинското, пълното вегетарианство, както и постът, са наистина такива и ще допринесат полза само ако са в трите свята, т.е. физическия, духовния и Божественния. С други думи, ние трябва да спазим закона за абсолютната чистота не само относно физическата храна, но също и да имаме само светли мисли, чисти чувства и добри благородни постъпки. Затова е абсолютно необходимо през тези 10 дни да станем СЛЪНЧЕВИ ХОРА и да не допускаме в себе си никакви отрицателни мисли и чувства, и съзнателно да правим добри и благородни постъпки.

ОТПОСТВАНЕ

Отпостването се прави на десетия ден на обяд, като към житото и останалата храна се добавя и ангелска супа, подправена с малко сол. Ангелската супа се приготвя като се сварят цели обелени картофи и накрая се добави магданоз, като може и черен пипер. Няма точен брой картофи, които трябва да се изядат - това е според индивидуалното предпоставление. В дните след житния режим трябва да се внимава да не се преяжда и преминаването към обичайния режим на хранене да се осъществи плавно и постепенно, в хармония с вътрешния усет и чувство за мярка.

Всички отпадъци от храната по време на житния режим, като орехови черупки, обелки и т.н., не бива да се изхвърлят на боклука, а да се събират в найлонов плик и след като свърши постът, отпадъците да се зароят на някое чисто място сред Природата. Освен това с. Йорданка добави, че по същия начин трябва да се постъпва и с хранителните отпадъци от братските вечери, когато се събираме за нашите празници и последните също трябва да се зароят, а не да се хвърлят на боклука.

Смисълът на житния режим е да ни пречисти и извиси физически и духовно, да ни направи НОВИ ХОРА, хора, които сега ще дойдат през новата епоха на Водолея и които Учителя нарече СЛЪНЧЕВИ ДЕВИ. А да се стремиш да достигнеш тази мярка, този висок идеал, това е прекрасно! Нали?

Записал от сестра Йорданка Жекова - брат Жоро, Габрово

Житният режим и трите състояния: саттва, раджас и тамас

В две лекции от 1925 г. на МОК - „Трите състояния: S, R, T“ и „Влияние на светлината и тъмнината“ - Учителя засяга древната концепция на Изтока за трите гуни (качества) от които е изтъкан светът: саттва, раджас и тамас.

Теорията за трите гуни

Тя се ражда за пръв път в систематичен и завършен вид в най-древната философска система на индуизма - Самкхя. Тя се превръща в един от фундаментите на философията на Изтока.

За какво всъщност става въпрос? Самкхя твърди, че в самото начало на сътворението Духът (Пуруша) и Материята (Пракрити) съществуват като напълно самостоятелни и независими единици. Материята, наречена още Прадхана (праматерия), е била хомогенна, неодошевена и безкрайна същност, състояща се от три качества (гуни), които се намирили в пълно равновесие помежду си, поради което никакво движение и никакво обособяване на части не е съществувало. Праматерията се е намирала в пълно покой, като едно себедостатъчно цяло, застинала в точка още преди началото на Времето. („В началото бе Мъртва точка“ е първият постулат от богомилското учение за сътворението, според източниците, достигнали до нас). Началото на еволюционния процес се дава от Духа, който чрез „докосване“ до Праматерията нарушава нейното равновесие и тя се „поляризира“ на трите си основни качества - саттва, раджас и тамас. Дава се началото на еволюцията, времето започва да тече, започва поредният голям цикъл. Първият еволюционен етап е Махат - Великото Начало, Космичният Буддхи, който по-нататък се „развива“ и дава началото на множество божествени елементи, всеки следващ от които има по-груби характеристики, докато се стигне до появата на грубата материя във вида, в който я познават човешките сетива. Което е важно да се знае и помни е, че трите гуни присъстват в различни комбинации винаги - от най-високото до най-ниското стъпало на сътворението, от най-възвишените божествени йерархии до „последното стръкче трева“. Така трите гуни заемат ключова позиция в схемата на Битието. Всичко съществуващо е комбинация от трите гуни, намиращи се в различно съотношение помежду си

Така фините духовни светове (бихме могли да кажем божествените ангелски светове) са „направени“ от саттва-качество с малки примеси на другите две гуни (напр. в песента „Аин фаси“ се казва: „... в небесните ширини, в небесните висини, де светлина обитава и в живота вечно се проявява.“) Колкото повече слизаме надолу в материята, толкова повече количеството на саттва намалява за сметка на раджас и тамас. Трите качества не съществуват отделно, те винаги са в комбинация - независимо дали разглеждаме груби обекти или фини явления. Казва се, че те са преплетени в една нишка, от която нишка е „изтъканата“ Вселената в цялото й разнообразие, красотата и способност да привлича и „оковава“ Духа в земни дрехи. Казва се още, че Праматерията е червена, бяла и черна, т.е. намерена се за трите гуни, като червеното се отнася към раджас, бялото към саттва, а черното към тамас. Праматерията съдържа в себе си двата полюса на светлината и тъмнината. Подобна е и библейската легенда за Сътворението: това е началото, когато първичната субстанция се разделя на светлина и тъмнина, плюс и минус, и започва своето динамично развитие. Мястото на раджас в тази картина е динамичното напрежение между двата полюса,

енергията, създадена от различията в потенциалите на „+“ и „-“, това е факторът, който дава възможност да се поддържа „горенето“ - затова раджас също се асоциира с огъня.

В традиционните духовни школи на индуизма на практика работата с ученика е невъзможна без използването на терминологията и феномените, които стоят зад тези три думички: саттва, раджас, тамас. Цялата еволюция на съзнанието всъщност се представя като движение от тамас към саттва. Значението, което саттва приема, отнесена към духовната личност, е: лъчезарна светлина, лекота, добродетел, чистота, „това, което поражда благото и

щастие“. Саттва е просветленост и сияйност, състояние на равновесие и спокойствие. Учителя добавя още: „състояние, което ние можем да преведем с думите Любов към Истината“.

„Когато човек се намира под влияние на това състояние (саттва - б.?а.), той е тих и спокоен; в него отсъстват всякакви користолюбиви мисли и желаниа; в съзнанието му има светлина и разширение. Това състояние е присъщо на много високо напреднали в духовно отношение хора. Такива са били светиите, но не всички от тях. Много свети се намират във второто състояние (раджас - б.а.)“ (Учителя)

Раджас е енергията, движението, възбудата, страстието. Докато плодът на саттва е светлина и спокойствие, плодът на раджас е болка и страдание. Във своите нисши октанти раджас ще се проявява като егоистична войнственост, сексуална страст, а в по-висшите състояния това, по думите на Учителя, са хора „волеви, деятелни във всяко отношение. Те са добри хора, правят доб-

рини, но ако не обърнат внимание на техните добрини и не им отдадат заслуженото, не им се отблагодарят, те се озлобяват. За всяко добро дело те искат името им да се запише някъде. Това показва, че нейде в съзнанието им има тъмнина“.

И така стигаме до тамас, който в човека се проявява като апатия, инертност, невежество, леност, безчувственост, безразличие. За хората под влияние на тамас Учителя казва: „Те не обичат нито да работят, нито да мислят, нито да учат. Мързелът е присъщ на тях. Те са подобни на кучетата, на котките.“

Себеанализът - необходима предпоставка за всеки духовен търсач.

В духовните школи на Изток всяко качество на човека се разглежда и класифицира според съотношението на трите гуни. Има няколко особено важни характеристики за ученика, които, ако бъдат определени по метода на гуните, дават точна представа за това къде се намира той в своето развитие. Принципно разгледано, характеристиките се вземат според йерархичната структура на телата - умствено, астрално, физическо. Така всеки един аспект на личността получава своята „оценка“ и резултатът е ясна картина за слабите и силните страни, къде е нужно да се положат повече усилия. Такива примерни важни характеристики от характера на човека са: вярата, любовта, знанието, действието, способността за жертва, себеконтрол, щедростта и т.?н. - всяка една черта от характера може да се определи. Дори стигаме до анализа на храната, най-грубото материално ниво, която също се разглежда и класифицира според саттва, раджас и тамас. Ще разгледаме като пример знанието, жер-

твеността и храната, за да стане по-ясно практическото приложение на този метод за самооценка.

Знанието. Саттвично знание е това знание, което вижда единството в многообразието. Бог присъства навсякъде и във всичко, независимо дали човек е осъзнат за това или не. Духовното знание, което е способно да различи Божия промисъл във всеки един момент, се характеризира като саттвично, т.?е. истинско и чисто, според превода на думата. Зад безразборните движения на частите прозорливият вижда единния ритъм на Цялото.

Раджас знание е точната противоположност - човек вижда различията в единството. Възприема

себе си и околните в светлината на противоречията. Акцентът на неговото съзнание е върху детайлите, което води до стесняване на днешното време в пълно изобилие). Те са разрушителни за човека.

Според съотношението на саттва-раджас-тамас в своето естество за единство. Това е също сферата на светските науки, които имат за обект материалния свят и работят повече с принципа на анализа и по-малко със синтеза.

Тамастичното знание е трудно да бъде наречено знание. Това са по-скоро безразборни фанатични концепции, приети без критика, всякакви форми на илюзии и предрасъдци. Тамастичният ум се вкопчава твърдо и упорито в една характеристика на разглеждания обект и изключва всички останали. Резултатът е фанатизъм и също упорстване, без способност за логически процес.

Жертвата. Саттвичната жертва е тази, която е извършена с цел постигане на Богореализация, т.?е. всяка жертва в името на познанието на Бога е истинска и правилна. Саттвичната жертва всъщност кулминира в саможертва.

Раджастичната жертва винаги включва в себе си его-интереса, колкото и префинен да е той. Така търговецът жертва едно нещо, за да спечели друго, по-голямо; спортистът жертва любимите си навици, които биха му попречили да спечели олимпийската титла. Във

всичко това присъства личният интерес, който прави акта на жертване в известна степен нечист.

Тамастичната жертва е направена без идея и смисъл, не на място и не на време. Това би могло да бъде жертва с цел магия против личен враг.

Храната. Тази точка е доста по-лесна и достъпна за разглеждане. Саттва храна е тази, която дава жизненост и енергия, поддържа здравето и увеличава резистентността спрямо болести. Това са простите вегетариански храни, които са вкусни, хранителни и съдържат необходимите съставки за поддържане на организма в равновесие.

Раджас храна е тази с много подправки като сол, кисело, лютиво, горчиво, също храни, възбуждащи нервната система като месото, шоколада и кафето. Естествено следствие от употребата на тези храни е болка и болест.

Тамастичните храни са стари (от предния ден), консервирани, в процес на гниене, нечисти, безвяване на изкуствени (вкусни и изкуствени) добавки. Те са разрушителни за човека.

Според съотношението на саттва-раджас-тамас в своето естество за единство. Това е също сферата на светските науки, които имат за обект материалния свят и работят повече с принципа на анализа и по-малко със синтеза.

Тамастичното знание е трудно да бъде наречено знание. Това са по-скоро безразборни фанатични концепции, приети без критика, всякакви форми на илюзии и предрасъдци. Тамастичният ум се вкопчава твърдо и упорито в една характеристика на разглеждания обект и изключва всички останали. Резултатът е фанатизъм и също упорстване, без способност за логически процес.

Жертвата. Саттвичната жертва е тази, която е извършена с цел постигане на Богореализация, т.?е. всяка жертва в името на познанието на Бога е истинска и правилна. Саттвичната жертва всъщност кулминира в саможертва.

Раджастичната жертва винаги включва в себе си его-интереса, колкото и префинен да е той. Така търговецът жертва едно нещо, за да спечели друго, по-голямо; спортистът жертва любимите си навици, които биха му попречили да спечели олимпийската титла. Във

всичко това присъства личният интерес, който прави акта на жертване в известна степен нечист.

Тамастичната жертва е направена без идея и смисъл, не на място и не на време. Това би могло да бъде жертва с цел магия против личен враг.

Храната. Тази точка е доста по-лесна и достъпна за разглеждане. Саттва храна е тази, която дава жизненост и енергия, поддържа здравето и увеличава резистентността спрямо болести. Това са простите вегетариански храни, които са вкусни, хранителни и съдържат необходимите съставки за поддържане на организма в равновесие.

Раджас храна е тази с много подправки като сол, кисело, лютиво, горчиво, също храни, възбуждащи нервната система като месото, шоколада и кафето. Естествено следствие от употребата на тези храни е болка и болест.

Тамастичните храни са стари (от предния ден), консервирани, в процес на гниене, нечисти, безвяване на изкуствени (вкусни и изкуствени) добавки. Те са разрушителни за човека.

Според съотношението на саттва-раджас-тамас в своето естество за единство. Това е също сферата на светските науки, които имат за обект материалния свят и работят повече с принципа на анализа и по-малко със синтеза.

Тамастичното знание е трудно да бъде наречено знание. Това са по-скоро безразборни фанатични концепции, приети без критика, всякакви форми на илюзии и предрасъдци. Тамастичният ум се вкопчава твърдо и упорито в една характеристика на разглеждания обект и изключва всички останали. Резултатът е фанатизъм и също упорстване, без способност за логически процес.

Жертвата. Саттвичната жертва е тази, която е извършена с цел постигане на Богореализация, т.?е. всяка жертва в името на познанието на Бога е истинска и правилна. Саттвичната жертва всъщност кулминира в саможертва.

Смяна на състоянията.

В споменатата беседа („Трите състояния S, R, T“, МОК, IV г.) се отделя внимание на връзката и взаимодействието между състоянията на саттва, раджас и тамас.

продължава на стр. 7

Зимен лагер „Узана 2012“

След успешното приключване на първия летен лагер на море, ние, „Слънчогледите“, решиме да продължим с новаторството до края на 2011 година и започнахме организацията на зимен лагер. И така, той се състоя в периода 03-07 януари 2012 година в хотел „Географски център“, местност Узана, в близост до гр. Габрово.

Първият лагерен ден започна с екипиране на малките скиори с подходящи ски-обувки - важна задача, защото бяхме заложили карането на ски като основна цел на зимния ни лагер. След това посетихме Историческия музей и Дечковата къща, където се запознахме с историята на гр. Габрово. А в салона за гости във възрожденския стил любезната домакиня позволи на един от нашите изявени пианисти да свири на инструмент, който е почти на 200 години. Следобедът премина неусетно. Настанихме се в хоте-

и Вяра /от Бургас/. Идеята ни да се получи приемственост между възрастни и деца се хареса на лагерниците, а освен това избраните девойки напълно оправдаха нашето доверие, като се справиха прекрасно с всички възложени им задачи.

След вечерята дойде ред на Караоке-то. Искахме да подтикнем всяко дете да се изяви, защото няма човек, който да не може да пее. Вярно е, че първата вечер повечето се притесняваха, но до края на лагера почти всички излязоха на импровизираната ни сцена с микрофон в ръка. Единици бяха тези, които не събраха смелост да се покажат пред останалите, но пъха доста добре от местата си. На лагерния съвет децата сами определиха правила, които да следват през предстоящите ни заедно дни. Вечерта завърши с приказка, разказана от нашата студентка Вики и песен за лека нощ.

силното желание и волята, която проявиха, всички успяха до края на първия ден да се качат на ски-влека и да се спуснат поне веднъж от най-високата част на ски-пистата. Разбира се, имаше падания, проронени сълзи, но и много смях и закачки.

Вечерта се проведе познавателната игра „Какво? Къде? Кога?“, чрез която искахме не само да проверим какво са запомнили за гр. Габрово нашите участници, а и да провокираме екипната работа у тях. Нашата цел не беше да развиваме състезателен хъс у децата, а да им помогнем да се осъзнаят като група, като малка общност, която заедно може да разреши поставените задачи много по-добре, отколкото всеки сам отделно би се справил.

На следващия ден малките ни скиори бяха вече доста по-уверени на пистата и започнаха да усвояват по-трудни неща - най-напредналите, под ръководството на учителя, се спускаха с гърба напред, а останалите - диагонално, като се опитваха да карат с прибрали една до друга ски. Вечерта, освен обичайното за този лагер Караоке, се организира играта „Клуб Дебати“. В нея нашите отбори бяха представени като парламентарни гру-

пи, които трябваше да вземат решения по важни за тях въпроси. Тук наред с екипната работа, искахме да подтикнем децата да мислят и да изказват свободно своето мнение. След като вербализират взетите в групата решения, идваше и по-трудната задача - да постигнат консенсус по дадения въпрос без да се карат, а чрез разумни разговори. Нашите деца се справиха отлично с това и дадоха един добър пример на Парламента на Република България за това как се водят цивилизовани дебати в XXI век.

06 януари - Богоявление беше много интересен ден. В него имаше доста оспорвани ски-състезания. А две от най-бързите момичета завършиха с абсолютно равни резултати при спускането си на различни видове слалом. Разбира се, и двете получиха грамоти за най-добър скиор за сезон зима 2011-2012 г., изготвени от Сдружение „Слънчогледи“. Всеки участник получи удостоверение за завършен курс по ски-обучение IV-та степен лично от нашия ски-учител Милчо Христов.

След състезанията денят продължи с трескава подготовка за вечерта, посветена на Йоан Кръстител. Децата работиха по отбори и успяха да се

потопят при театрализацията в атмосферата на онези дни. Първата група пресъздаде раждането на Йоан; втората - Кръстението на Исус Христос и третата - магичния танц на Саломе и смъртта на Йоан Кръстител. С умерена доза хумор лагерниците представиха тази изключително важна и сериозна част от Библията. Нашата празнична вечер съвсем не свърши с това. На имен ден като на имен ден! Имахме си именник - Данчо /от Бургас/, който въобще не подозираше колко много приятни изненади го очакват. Беше „заведен до сцената и зае своето специално място на първа ложа“, откъдето се радваше на изявите на децата - някои пъха в негова чест; други танцуваха за него; разказваха вицове и истории; прави ха фокуси. Вечерта на талантите се превърна във вечер на Данчо. Така приключи нашия преизпълнен с положителни емоции празничен ден.

гас продължиха към домовете си, а тези от София се оказаха късметлии, защото за тях лагерът се удължи с още един ден. Те освен че се научиха да карат ски, взеха и своя първи урок по кънки на ледената пързалка в Габрово.

Въпреки затрудненията, предизвикани от обилните снеговалежи през последния ден, успешно завърши първият зимен ски лагер на Сдружение „Слънчогледи“. Благодарни сме на всички родители за моралната подкрепа и гласуването доверие, което ще се стараем да оправдаваме и в бъдеще.

Мнения на трима от лагерниците:

Ели на 12 г. от Бургас: Аз съм за първи път. Досега съм била на три лагера от училище, но този ми хареса много повече. Научих за себе си, че мога да спя в почти непознати хора в стая, без да се притеснявам, също така и да се разбирам с

ла и както обикновено имаше запознаване на децата. Само че този път бяха разделени по двойки и всеки лагерник трябваше да разкаже онова, което е успял да научи за своя нов или стар приятел. Това представяне се оказа много забавно за нашите малки „слънчогледи“. Последва разделяне на отбори, които да работят заедно по време на лагера. Тук също бяхме заложили нещо ново - отговорници на групите бяха три от най-големите момичета, които са участвали в много наши инициативи: Гергана /от София/, Благовеста /от Габрово/

Втория лагерен ден беше „подготвил“ за нас чудесно слънчево време. Снежната писта очакваше нашите лагерници. Отне ни около час да се справим с „трудната задача“ - обуване на ски-обувките, но след положените усилия, започна нашият първи урок по ски. /Повечето деца нито когато не бяха стъпвали на ски./ Изпълнени с желание да усвоят този труден, но много приятен спорт, „слънчогледчетата“ постепенно се научиха да поставят сами скиите си; на правилна стойка; придвижване нагоре и леко и бавно спускане надолу. Благодарение на

07 януари - Ивановден ни приветства с много нов сняг, който беше натрупал през нощта. Децата се радваха безкрайно. Някои от тях никога не бяха виждали толкова много сняг. Само ние /възрастните/ започнахме да разбирате сериозността на ситуацията - нямаше ел. ток, нямаше почти никакво покритие на мобилните телефони, нямаше и разринат път, по който да си тръгнем. В късния следобед вече бяхме настроени да останем още една вечер в планината, когато се появи дългоочаквания трактор. Движейки се съвсем бавно след снегорина, успяхме да стигнем до гр. Габрово. Оттук децата от Бур-

момчетата и въобще с всички участници на лагера.

Аспарух на 11 г. от София: На този лагер аз научих за себе си, че трябва да пробвам яденето, преди да казвам, че няма да го ям.

Владимир на 13 г. от Бургас: На мен ми хареса всичко, но най-вече, че се видях с приятели и станах участник в първия зимен лагер. Също така се научих да карам ски. Мога да отлича карането на скиите, игрите на карти и вчерашната нощ, посветена на Йоан Кръстител и Данчо. За себе си научих, че колкото и пъти да падна, пак мога да намеря сили да стана.

Екип „Слънчогледи“

Видяха на скенер мощите на св. Йоан, бил вегетарианец

Неделя,
18-ти декември
2011 г.

Модерен медицински скенер видя отбър и направи 3D изображение на мощите на св. Йоан Кръстител. Изследването е извършено в бургаска кардиоболница и е заснето от екип на „Нешънъл джиографик“. То ще бъде показано във филм за най-коментираната археологическа наход-

ка за годината.

Потвърди се изводите, направени по-рано по други методи - че костите са на мъж, средиземноморски тип, между 30- и 40-годишен, употребявал растителна храна, каза пред „24 часа“ Цоня Дражева, шеф на бургаския музей и зам.-ръководител на разкопките на остров Свети Иван.

Изследването е извършено от д-р Лъчезар

Савов, който работи на скенера, в присъствието на откривателя на мощите проф. Казимир Поптодоров. Част от процедурата са и 3D изображения, които показват вътрешната структура на находката.

Томографските изследвания са базисни, върху тях учените могат да правят допълнителни анализи, уточни Дражева. На пръв пог-

лед се виждало, че костите не са с добра плътност, което издавало, че притежателят им е водил труден живот.

Оглед на находката е направил и шефът на лабораторията по антропология проф. Йордан Йорданов. Определено е до най-малка точност от кои части на тялото са костите - дясно ляво, допълнителни анализи, уточни Дражева. На пръв пог-

Димитър Голов

Димитър Голов е роден в Котел през 1863 г., напуска този свят в София на 8.11.1917 г. Баща му Пенко е един от богатите овчари в Котел. Той е известен сред съгражданите си още и, че зиме и лете ходел с разкопчана риза. Оттам произлиза и прякорът му - Голата и фамилията Голов. Бащата, макар и необразован, уважавал начетените хора, затова, след като малкият Димитър завършва основното си образование в Котел, го изпраща в Одрин да продължи образованието си във френски католически колеж. Там младият Голов много скоро се отличава като прилежен и добър ученик. Впоследствие е изпратен в Рим да следва католическо богословие в Римската духовна академия. След като приключва следването си отива в Париж, където го ръкополагат за свещеник и го изпращат като мисионер в северноафриканските колонии на Франция. Тази длъжност не му е присърце. Много скоро той се отказва от свещеническия сан и заминава за Солун, където става учител в българската мъжка гимназия. Там се сближава с учителите Трайчо Китанчев и Евгений Рилски, които остават негови добри приятели до края на живота му. По-късно Д. Голов издава съчиненията на Китанчев. Негов ученик в Мъжката гимназия е Борис Сарафов. (1)

Д. Голов се жени за Сузана, с която имат пет деца - Аглика Ковачева-Маджарова (1892), Мария Тошкова (1894), Драган (1895), Богомил (1896) и Ружа Игнатиева (1907). След като решава да се отдаде на издателска дейност, той се установява в София. Домът му е на ул. „Цар Асен“ №25 - едноетажна къща с малко стаи.

Голов е един от първите софийски книгоиздатели и книжари, започвайки своята дейност още през 90-те години на XIX в. На всички по-стари софийнци са известни книжарниците на Евангелисткото дружество - тази на Димитър Голов и на Христо Олчев. Писателят Васил Узунов дава кратка характеристика за Д. Голов в своята книга „Това бяхме“, в главата „Малкият клуб“: „Той беше изящен в пълния смисъл на думата. Макар надминал 55 години, беше още млад и хубав. Елегантен и с маниери - у него всичко фино; скъпи пръстени кичеха пръстите му; връзката на вратата му - разкошна; ланецът на часовника му - златен, особена изработка; дрехите му от най-скъпата материя, а цветът - под-

ходящ на лицето и косата му, винаги от най-добри майстори ушити; порфейлът му - от крокодилска кожа. Голов бе добил своето образование в Италия. На младини скитал много. Знаеше да говори и пише италиански, френски, руски, гръцки, турски и арабски. От всички тия езици той знаеше наизуст избрани поетически късове, които с часове декламираше. С дълбоки философски схващания, с богат език, с хубава дикция, духовит, находчив, надарен с тънък хумор, той беше много интересен. Гостоловлив като истински българин, той привличаше хората, както аромат пчелите. Живееше с гости било в дома му, било в книжарницата. Всяка книга, която издаваше, предварително прочиташе, обсъждаше и одобряваше. Той не гледаше каприза на четеца, не плащаше данък на сензацията. Стига да хареса една книга, беше в състояние да я пласира.“ (2)

Освен като ученик на Учителя П. Дънов, приемник на идеите му и радетел за делото на Всемирното Бяло Братство, Д. Голов ще остане в паметта на поколенията и като просветител и духовен деятел. Той издава учебници за всички видове училища, а също така философска, юридическа, историческа, богословска и художествена литература. Той е един от първите издатели на окултната литература у нас: „Принципи на френологията“, „Човешката аура“, „Потайната религиозна философия на Индия“, „Мисълта - творец на характера“, „Човек - творец на съдбата си“, „Между два свята“, „Вегетарианска готварска книга“, „Нова наука за лекуване“ и др. В периода 1899-1905 Голов издава голямото за времето си литературно списание „Летописи“ с главен редактор Константин Величков. Там публикуват имена като самият К. Величков Ив. Вазов, Михалаки Георгиев, Антон Страшимиров, Цанко Церковски, Марко Балабанов Н. Доспевски, Г. Данаилов и др. Това са едни от най-изтъкнатите представители на писателите и общественици.

Книжарницата на Д. Голов е своеобразен „Малък клуб“, както са я наричали онези, които отивали там, за да беседват на духовни и философски или културно-политически теми. Тя става и център на първите полеводатели на Учението, които отиват там не само да си набавят книги, но и да побеседват с приятели на духовни теми. Учителя разказва една случка от тази книжарница:

„Тук имаше един евангелист, който беше слуга в книжарницата на нашия приятел Голов. Умен човек беше. Той беше секретар, касиер, цели... години, пушел тютюн. Казава: „Исках да се освободя, какви ли молитви не четох, какви ли стихове не четох“ Казах си: Няма да пушиш, но въпреки това пушех. Един ден си казах: Господи, намери един начин да се освободя от този тютюн. Хвана ме магарешката кашлица и три месеца ме държа. По този начин ме отвика да пуша.“ (3)

В началото когато в София Учителя П. Дънов започва да държи кратки беседи в неделен ден върху стихове от Библията, слушателите са четирима: Д. Голов, Т. Бъчваров, Петко и Гина Гумнерови. Впоследствие се присъединява и Михалаки Георгиев. На една съхранена бележка от неделя 7 октомври 1907 г. Учителя П. Дънов казва: „Занапред нашите събрания ще подкачаме с Добрата молитва, а ще свършваме с Господнята молитва. Тази дата може да се приеме и като своеобразно начало на неделните беседи, които са гръбнака на Учението. Постепенно от година на година слушателите в дома на „Опълченска № 66 се увеличават толкова, че се налагало да се отворят прозорците за тези, които са на двора. След 1913 г. последователите толкова нарастват, че дворът вече не ги побира и се налага да се наемат салони и клубове, като клуба на радикалите, клуба на журналистите, Немския клуб „Турферайн“, докато през 1922 г. не се изгражда салон на ул. „Оборище“ №24, където Учителя П. Дънов открито след изграждането на по-голям салон на „Изгрева“ всички се преместват там.

Д. Голов, заедно с П. Гумнеров са бързописци и те стенографират част от първите сказки на Учителя П. Дънов, както и словото от годишните срещи на Веригата - съборите от 1905 до 1915 г. През 1914 г. Голов привлича за стенограф на неделните беседи проф. Гълъбов, началник на Сте-

нографското бюро при Народното събрание. Така излизат първите серии на „Сила и живот“, които по инициатива на Д. Голов се отпечатват в Царската придворна печатница. Той поема също литографирането на Антиминса и Пентаграма, както и отпечатването на „Завета на цветните лъчи“ през 1912 г.

Голов пътува често из страната във връзка с издателската си работа. Всяко пътуване той използва за срещи и разпространение на Учението. На него Учителя П. Дънов възлага много поръчения за провинцията, тъй като той е не само жива връзка с братята и сестрите, но и води обширна кореспонденция както с тях, така и с нови хора, интересувани се от окултна литература. Множество последователи намират Учението чрез него.

Синът на Голов споделя пред Никола Нанков, как баща му си заминава от този свят. На Димитровден, имения му ден 8.11.1917 г. Д. Голов има много гости, измежду които ген. В. Диков, ген. Г. Вазов и др. близки. Той е разположен и щастлив сред гостите. Вечерята приключва добре с вегетарианско меню, тъй като Голов е вегетарианец и въздържател от алкохол. Изпраща и последните си гости и при входа на дома си се обръща към жена си: „Сузано, виж колко много ни обича Господ, колко много гости имахме и колко бяхме щастливи всички събрани заедно с децата ни! Пък и Богомил го пуснаха от Военното училище, за да е при нас тази вечер. Аглика и Марийка и те са при нас.“ След това дава на сина си няколко банкноти с думите: „Пиши, да не се тревожи майка ти!“ Става от масата, взел си Библията и се отправя към спалнята си, тъй като винаги четял от нея. Тогава изведнъж се хваща за сърцето и се обърнал към дъщеря си с думите: „Миче, дай ми чаша вода, за да взема лекарството си.“ И след тези думи издъхва. Той боледувал от ангина пекторис (стенокардия). Свещениците не искали да го опяят заради това, че го смятат за сектант, но владичите ги заставят. Голов е обичан, уважаван и ценен от много хора. Така голяма погребална процесия преминава по ул. „Витошка“ за опелото в църквата „Св. Седмочисленици“. През този период Учителя П. Дънов е интерниран във Варна, където получава писмо с тъжната вест. Отговорът е запазен, в него той пише: „Използваха отсъствието ми и го грабнаха.“

(4) Ето какво казва в свои беседи и лекции Учителя П. Дънов за него: „Един мой добър приятел, Голов, намислил да ме посети и турил в Библията 10 хиляди лева като подарък. Но умира човекът и след много години ми донесоха тая Библия, но срокът на банкнотите беше изтекъл вече. Това беше 1917 година, когато бях във Варна. Отварям Библията и намирам в нея 10 хиляди лева, но с изтекъл срок. Голов е от посветените. Дядо П. Тихчев и Пеньо Киров - също. Посветените са на степени от 1, 2, 3, 4, 5 степен. Те живеят в свят на светлината.“ (5, 6)

Т. Стоименов разказва интересна случка с Д. Голов при последния сеанс на д-р Миркович: „През 1905 г. Учителят предупреди д-р Миркович, че ще си заминава. Книжарят Голов, който беше шегаджия, рече: „Като си отиваш, подари ми златната антика, която носиш на часовника си!“ Д-р Миркович я сваля от часовника си и му я даде.“ (7)

Като научил, че Учителят предсказал кога ще си замине д-р Миркович, брат Захариев помолил и него да предупреди, когато наближи времето за смъртта му. Но Учителят му отказал. След време при някакви обстоятелства Захариев загубил зрението си и около 30 години бил слеп. Когато през 1944 г. Учителят си замина, брат Захариев си помислил, че сега вече няма кой да му каже кога ще дойде времето за смъртта му. Няколко години след заминаването на Учителя през един септемврийски ден брат Захариев го видял пред себе си и чул, че той му казва: „Ти нали искаше да знаеш, когато наближи времето за твоето заминаване за другия свят. Ето, времето е дошло, приготи се.“ Братът поканил приятели на обяд и им съобщил, че вече ще напуска Земята, че Учителят се явил и го предупредил. Учителят му казал и това, че оставя при него брат Голов и брат Пеньо Киров, които ще го преведат през тъмната зона. На обедата брат Захариев пожелал да заминат в началото на октомври, та неговите близки да вземат цялата му пенсия за тримесечието, както тогава изплащали. Това желание на брата било изпълнено и той си заминал в началото на октомври. (8)

Учителя разказва един случай с Д. Голов от ранните години на Братството: „Поканиха ме на едно място, където щяха да правят сеанс. Все учени хора бяха. Казаха ми:

„Елате да видите как правим сеанс.“ Дойде един българин и влезе в една от жените; той беше неин брат и им каза разни неща за отвъдното, но после не искаше да си ходи. Сестра му почна да удря по масата, Голов духаше, но духът не излизаше от тялото. Стана полунощ, щяха да се компрометират и да кажат хората, че правили сеанс и че една от тях се е умопобъркала. Казах: „Коленичето всички! Турете я в средата и ще четете полека Отче наш!“ Щом изчетеха Отче наш, тя се събуди и попита: „Какво стана с мен?“ А другият ѝ брат, който досега не вярваше, като видя всичко това, повярва.“ (9)

Ето и разказа на една сестра за същата случка: „Учителят беше дошъл в Търново да гостува на г-жа Казакова, моя бивша учителка от гимназията. Тя покани мен и съпруга ми, семейство майор Недялков, семейство д-р Лечев, семейство Дойнови и някои госпожици да присъстваме на спиритичен сеанс, който господата Бъчваров и Голов ще проведат в нейния дом в присъствието на Учителя. Насядахме всички около една маса в кръг, заловени за ръце и очаквахме да се появи материализиран някой дух. Учителят стоеше настрана. После дойде и той, хвана се между мене и госпожица Милка Досева, но след минута ни пусна, като каза тихо, почти на себе си: „Нищо няма да стане.“ Ние продължихме. Другарката на д-р Лечев се прояви като медиум и ръката ѝ? започна да се удря върху масата. Сваля всички предмети от нея и започна да пише на един лист: „Баща ти, баща ти!“ Ръката ѝ? продължи да удря, без да може да я спре някой. Тогава Учителят приближи и каза строго: „По-тихо, по-тихо, защото ще започвам горе да те арестувам!“ Ръката спря веднага. Така и не разбрахме това и се чудехме кога ще арестуват, като никого не видяхме.“ (10)

Друг случай с духове разказва Учителя: „Правят в Сливен един сеанс. Един наш приятел, Димитър Голов, прави сеанса. Явява се един дух, и Голов го пита духа: „Ти знаеш ли кой съм?“ Духът му казва: „Ти си Стоян Станчев.“ „Аз съм Димитър Голов.“ - „Ти не си никакъв Димитър Голов, ти си Стоян Станчев. Ти си Стоян Станчев, понеже стоиш до медиума. Ти си Стоян, понеже стана причина той да заговори и аз да дойда, затова си Стоян Станчев.“ Значи, говори му по дух.

продължава на стр. 7

Житният режим и трите състояния: саттва, раджас и тамас

от стр. 4

В „Самкхя Карика“ (най-ранният трактат на Самкхя, запазен до наши дни) се казва: „Трите качества са свързани съответно с естеството на духовно озарение, болка и заблуда; те служат за целите на просветление, действие и въздържане и са взаимно доминиращи и поддържащи се, продуктивни и кооперативни (сътруднически си)“.

Учителя дава разяснение по следния начин:

„Пред ученика стоят три рода сили, с които трябва да работи:

1. Божествени сили, които изискват съзерцание;

2. Духовни сили, които изискват активност - работа на неговите чувства;

3. Физически сили - слизани на работа в материалния свят, за което се изисква будност на съзнанието. Работата на физическия свят е свързана с изцапване. Дойдете ли до това положение, обърнете се за помощ към другите два рода енергии и постоянно правете съединения (синтези)“.

Имайки предвид това, ученикът се учи да манипулира с трите качества в своя духовен живот. Не може всичко да бъде саттва, т.е. божествено. Когато душата приема материална дреха, трябва да учи законите на материята, където „тъмното“ и „грубото“ са неотменима даденост. „И

тъй, ще се научите да различавате трите състояния в себе си. Когато имате разширение на съзнанието си, полет нагоре, вие сте под влиянието на състоянието саттва. Когато искате да откъснете някой плод направо от дървото, вие сте под влияние на силите раджас, които действат по права линия. Когато сте индиферентни, вие сте готови да ядете храна, каквато ви попадне, не правите избор; тогава сте под влияние на силите тамас.“ (Учителя)*

Правило е, че състоянието тамас, т.е. инертността се преодолява чрез раджас (активност), а раджас се трансформира чрез саттва - чистота и равновесие. Интересно е да се отбележи в тази връзка сходството във външното проявление на тамас и саттва - и двете състояния са „неподвижни“, без външна активност, но има голяма разлика по отношение на вътрешното качество: при тамас неактивността е следствие на безчувственост и тъпота, докато при саттва съществува вътрешният динамизъм на просветленото съзнание, кинетичната енергия на раджас е трансформирана в потенциална. Това е като двама седящи човека, единият от които е дълбоко заспал, а другият - потънал в дълбока медитация. Първият е неадекватен за света, докато вторият е с будно съзнание, откликващо на фи-

ните вибрации на битието.

Житният режим и S - R - T

Житният режим е 100% чиста саттва храна. Когато се прави с необходимото желание и настройка, той има влияние не само върху физическото тяло. Чрез житния режим се изхвърлят утайките от физическото тяло, натрупани през зимата, порите на тялото се отварят и то е готово да посрещне идващия прилив на енергия (прана) през пролетта. Но житната диета може да има далеч по-дълбок и пречиставащ ефект, простиращ се и върху астралното и умственото тяло. Емоционални и ментални блокажи могат да бъдат изчистени веднъж завинаги. Житният режим е вид пост. Всеки пост е катарзис. От готовността на ученика да допусне катарзиса да се случи зависи ползата, която може да се извлече от поста. Пост и молитва е магическата формула на християнството.

Житният режим изчиства утайките (тамас) от тялото и при правилно приложение повдига съзнанието (чувствата и мислите), внася в човека лекота, вдъхновение за живот и работа, яснота на мисълта и свеж духовен импулс. Това е ефикасно средство, което ни пренася от полето на тамас и раджас в царството на саттва. Възвишеното състояние, което се постига след 10 дена хранене с

жито, е еталон за нивото на съзнание, което би трябвало да се поддържа през цялото време на годината.

Житният режим е също така и тест, който всеки един може да си направи, за да определи къде се намира в момента - саттва, раджас или тамас състояние. Ако режима се понася тежко, това указва за тамас и раджас в тялото, чувствата и мислите. По време на житния пост всеки един може да добие ясна представа до каква степен е потопил главата си в гъстата материя през изминалата година. Няма изключение в това правило. Обикновено първите 3 дни са най-трудните - това е периода, когато системата (физическо, етерно, астрално и умствено тела) преминава в по-висока степен на „вибрация“. Утайките в тялото, чувствата и мислите се раздвижват и излизат на повърхността. Чернилката от подсъзнанието идва в полето на съзнанието, така както нечистотата на кръвта излиза като цирей на повърхността на кожата. Това се изразява в упорита сънливост, главоболие, различни нюанси на песимистични и негативни настроения (всеки според нагласите си) и т.н. Но в същото време това дава възможност „утайките“ да бъдат изхвърлени навън. Ако поста се прекъсне в този най-труден момент (първите 2-3 дни), се

губи ефекта от упражнението. Когато съзнанието е сънливо, с чувство за безмисленост, незаинтересованост, депресия - това е проявление на тамас-гуна. Когато се появява раздразнение (а това е винаги по време на пост), гняв (със или без видима причина) и други емоции от този род - това е раджас-гуна. Ученикът трябва да е подготвен за „срещата“ с тези състояния и да ги премине с вяра и мисъл, потопена в Божествените качества - светлина, любов, добродетел. И чудото се случва - съзнанието „пристига“ в царството на саттва; и колко прекъснат е финалът - ангелската супа (затова е наречена „ангелска“) на общата трапеза.

Когато човек поддържа високо ниво - в смисъл на чистота на храната, която физическото тяло приема; чистота на чувствата, с които астралното тяло се храна; чистота на мислите, с които менталното тяло се храна - тогава „катарзиса“ в първите дни на житния режим не се случва - просто защото няма какво толкова да се чисти („катарзис“ означава чистене). Преходът е труден само ако сме тръгнали от дълбоката долина; но ако сме „горе“ в планината, тогава изкачването до върха е леко, безупотребно и приятно - без симптомите на световъртеж и главоболие.

Човек има нужда от мно-

го по-малко храна, отколкото си мисли. Учителя казва, че духовният човек се задоволява с две яденета на ден, а на светията му стига и едно. Това не е метафора, а факт за тези, които са го изпитали. Когато акцентът на съзнанието е в материалното поле, физическото тяло има голяма нужда от храна. Но с преместването на фокуса към духовното нуждата от „твърда“ храна намалява за сметка на нуждата от по-фините „храни“ - праната, чувствата, мислите. Затова, ако ученикът успее да премести фокуса на съзнанието си през първите дни на житния режим (чрез молитва, медитация и други видове духовни упражнения, например четене всеки ден по една глава от Евангелието на Йоан) от материалното към духовното, чувството за глад изчезва заедно с всички останали проблеми, с които физическото тяло напомня за себе си. Томове книги могат да бъдат посветени на тази тема, затова спираме до тук с разглеждането на житния режим. Идеята беше да се даде представа за силата на житната диета и практическата полза, която може да бъде извлечена - за повдигане на съзнанието от нивото на тамас (тъмнина) и раджас (активност, страст) към саттва (светлина и лъчезарност).

Източник: интернет (Асен Асенов - Хермес)

Димитър Голов

от стр. 1

Заминалите желаят да не ги забравяме, да мислим за тях. Като мислим за тях, те се радват. И никога не искат да си спомняме за техните прегрешения. Някои заминали души са толкова напреднали, че могат да си създадат веднага едно тяло; после никак няма да дозираш, че той е от другия свят. Някой път заминалият ще намери някой жив човек на Земята, чийто трептения са близки до неговите, и ще ти се проявява чрез него: ти току-що се запознаваш, а той вече ти се усмива някак особено и познато. Във Варна говорих с две млади слугини, а чрез тях се проявиха заминалите Голов и Дуков. Ако някой си замине десет години порано, то десет години ще остане тук, за да си довърши работата, защото на човека му трябва опитност, материал. Духовният свят е една широка област, дето трябва материали. Тези хора, които

биват убити, остават на Земята и ако не са напреднали, подбуждат другите да отмъщават за тях.“ (11,12)

В една беседа Учителя споменава друга случка с Голов: „Разправяше ми един наш приятел, Голов, книжар беше, миролюбив човек. Казва: „Един ден гледам събрали се на едно голямо протестно събрание в София, тръгнах и аз. По едно време цялата тълпа се разбунтува. Дойдоха стражари да утешават, но хората от тълпата взеха камъни да хвърлят към стражарите. Аз се увлякох, взех един камък да ударя и аз един стражар, и като хвърлих, ударих главата на един стар човек, който демонстрираше с всички. Казах си: „Тази работа не е за мене.“ Като ще хвърля камък да ударя стражарите, то не са един, не са двама, те са много стражари.“ (13)

Какво е мнението на Димитър Голов за Учителя можем да прочетем от

неговите показания цитирани в сп. „Духовна култура“. Разпитаният Д. Голов, казва: „Личността на г. П. Дънов ми е позната от много години. Той е човек с висше образование, а специално се занимава с френология, философия и теология. От много години покрай своите френологически изучавания държи и известни беседи с чисто религиозно съдържание, които се посещават от широка публика: учители, офицери, чиновници, търговци и др., между които има хора с голямо обществено положение. В беседите на г. Дънов досега не съм намекнал или чул нещо противохристиянско или да противоречи на православно-та църква. Тълкува св. Писание в неговия истински смисъл, според моето разбиране, което никакъв разкол или ерес не би внесло в православната църква. Относително излизането на някои негови слушатели във от града, то е следствие на негови-

те наставления, че който иска да бъде здрав през годината, през м. май да става рано и да прави разходка. Друго по това въпрос няма що да кажа, освен че събранията стават публично и са достъпни на всеки, който би желал да отиде.“ Подпис: Д. Голов, София, 11.VI.1917 г. Показанията написал сам. (14)

През годините се случва така, че Никола Нанков, който събира материали за история на Братството се свързва със сина на Димитър Голов. Той поисква да прибере всички протоколи от първите събори и други останали документи за съхранение. Синът обещава и му казва след колко дни да го посети, за да му ги предаде. Така в уречения ден и час, Нанков чука на вратата, никой не отваря, натиска дръжката на вратата, тя се отваря, влиза вътре и намира сина на Голов починал. За него на масата бил приготвен един пакет с всички доку-

менти... (15)

Нека си спомним за Д. Голов с благодарност и отправим към душата му една светла мисъл, защото малцина са работили

така ревностно и са допринесли толкова много за Учителя през онези години, когато се поставят основите на Новото учение.

Георги Христов

Използвана литература:

1. Бръзицов, Хр. Български книгоиздатели. [Очерци]. София, Българ. писател, 1976. 127 с.
2. Узун, Васил Николов. Това бяхме. Роман из световната война. София, 1936. 256 с.
3. Дънов, П. Призоваха Исуса, НБ, 23.06.1935 г.
4. Нанков, Н. Перуил и Ерифили. София, АлфаДар, 2011. 100 с.
5. Дънов, П. Изпитът на Любовта, УС, 18.06.1939 г.
6. Дънов, П. Аз ви избрах, ИБ, 27.06.1920 г.
7. „Изгревът“ на Бялото Братство пее и свири, учи и живее. Състав. Вергилий Кръстев. Т. XVII. София, библ. Житен клас, стр. 634
8. Пашов, В. Необикновеният живот на Учителя Петър Дънов. София, ИК 5Ф, 1992. 128 с.
9. Дънов, П. Акордиране на човешката душа, т. I, Разкрити и неразкрити планове. София, 1999.
10. Пашов, В. Необикновеният живот на Учителя Петър Дънов. София, ИК 5Ф, 1992. 128 с.
11. Дънов, П. Проявление, НБ, 24.01.1943 г.
12. Дънов, П. Акордиране на човешката душа, т. I, имаме дом неръководен, София, 1999.
13. Дънов, П. Факти, закони, принципи, ООК, 3.03.1943
14. Списание „Духовна култура“, кн. 11-12 от януари 1922 г., с. 38
15. „Изгревът“ на Бялото Братство пее и свири, учи и живее. Състав. Вергилий Кръстев. Т. II. София, библ. Житен клас, 1995

Общество Бяло Братство – България

100 ГОДИНИ
ЗАВЕТА НА ЦВЕТНИТЕ ЛЪЧИ НА СВЕТЛИНАТА

МЕЖДУНАРОДНА ЮБИЛЕЙНА НАУЧНА КОНФЕРЕНЦИЯ
МЕТОДЪТ НА ЦВЕТНИТЕ ЛЪЧИ НА СВЕТЛИНАТА

Първо известие

Това са стихове от Книгата Господня, така систематически извадени и подредени, че при внимателно и благоговейно прочитане възпроизвеждат всички багри, нужни за духовно повдигане и усъвършенстване...
Христос ви дава много прост метод и вие непременно трябва да го приложите.

Скъпи приятели,

Вече цяло столетие един текст на Учителя Беинса Дуно (Петър Дънов) прелиства Библията по необикновен начин, пресъздава словесната мощ на стиховете ѝ, възкресява образите ѝ и с красотата на многоцветни трептения ги прави причастни на сетивата ни. *Завета на цветните лъчи на Светлината* връща на свещените християнски текстове изгубената сила за тайнство и посвещение, съблича ритуалната им иносказателност и методологично пречистени ги подарява на свободната човешка индивидуалност. Преведена на много езици, тази книга е ежедневен наръчник за изследване и моделиране на фините етерни пространства – природни и душевни.

Всяка култура създава свой Завет и това е самосъзнание за собствената ѝ мисия. Столетното битие на *Завета на цветните лъчи на Светлината* пулсира в разумното християнско сърце на модерния свят в очакване на нови и нови мислещи сърца.

От организационния комитет

ТЕМИ

- Исторически, философски, езикови, педагогически и естетически аспекти на *Завета*
- Езотерични аспекти на *Завета* като медитация и мистично преживяване на Христос
- Художествени възплъщения на *Завета*

ПРОГРАМА

- Пленарни сесии
- Дискусионни кръгли маси
- Изложби

Официални езици: български, руски, английски
Заявка за участие: резюме на научен доклад, адрес за кореспонденция
Краен срок за заявки: 31 май 2012

ОРГАНИЗАЦИОНЕН КОМИТЕТ
Димитър Калев, Стела Рускова, Христина Йорданова, Даниела Анчева, Георги Христов

Адрес за кореспонденция:
Стела Рускова
ул. Странджа 14, 9000 Варна
мобилен: +359 886 567 104
имейл: stela_pr@abv.bg

31 август – 2 септември 2012
Велико Търново

Житно зърно, колкото кокоше яйце

Ще ви превода сега един разказ от Толстоя.

Занесли на един цар житно зърно, голямо като кокоше яйце. Царят заповядал да повикат най-стария човек от града, да го пита дали той помни от своето време такава едро жито. Едва довели този старец, подпрян на две патерици. Попитал го царят за житото, но той отговорил:

- В мое време не е ставало такава жито. Питайте баща ми.

Идва бащата, старец подпрян с една патерица, вижда житото и казва:

- В мое време не е ставало такава жито. Питайте баща ми.

Идва бащата, строен, добър старец, без всякаква патерица,

поглежда житото и казва:

- Да, такава зърно в нашите години расте, с него се хранехме.

Царят запитал този старец:

- Защо ти, който си най-стар по години от всички, ходиш тъй изправен и без патерици, син ти с една патерица, а внук ти с две?

Старецът отговорил:

- Това е така, защото в тях не расте това житно зърно.

И тъй, когато тази права мисъл е расла в хората, те ходеха без патерици, когато тя се изопачи - с една патерица, а когато не остана помен от нея - с две патерици.

Царят запитал стареца:

- Ами с пари ли го купувахте?

- В наше време пари нямаше - отговорил старецът.

И тъй, аз ви давам това кокоше яйце, това житно зърно, вярата, с която хората едно време се хранеха. Приемете го, насадете го и живеете с него и вие ще имате в ума си най-хубавите мисли, ще бъдете здрави, а нервността, безсмислието в живота, страданията, всичко ще изчезне и ще кажете: Сега има смисъл да се живее. Добре е и за нас и цялото човечество. Животът на българския народ ще се осмисли само тогава, когато вярата се прояви в своята първична същина. Тогава ще разберете ония задачи, които сега са неизвестни на хората.

Из „Вярата“, беседа от Учителя, държана на 06.03.1921 г., том „Трите основи на живота“

Житното зрънце на Заратустра

Преди много години царят на Персия се завръщал от победна битка. Като минавал покрай селището, където живеел Заратустра, той решил да навести мъдреца, познат на всеки персиец. Искал да узнае дали той може да отговори на въпросите, на които неговите царедворци не намирали отговор.

Заратустра бил заобиколен от ученици сред една зеленчукова градина. Царят го поздравил с думите:

- Велики Учителю, дойдох при теб, за да ми обясниш законите на природата и на Вселената. Ако си толкова мъдър, както твърди народът, ти сигурно ще сториш това бързо, защото важни държавни дела ме очакват в двореца и аз не мога да се бавам.

Заратустра погледнал царя, взел едно житно зрънце и му го поддал.

- Това малко житно зрънце съдържа всички закони на Вселената и на природните сили.

Царят бил смаян от тези думи. Като съзрял усмивките на своите хора, той помислил, че Заратустра му се подиграва. Вбесен, захвърлил зърното и изревал:

- Мислех те за мъдрец и голям философ, но сега виждам, че си само един твърдоглав глупак, който прикрива невежеството си със смахнати работи. Луд бях, че загубих толкова време, да идвам при теб.

Завъртял пелерината си и поел към своя дворец. Заратустра вдигнал внимателно зрънцето и казал на изплашените си ученици:

- Ще запазя това житно зрънце, защото ще дойде ден, когато царят ще има нужда от този господар.

Минали години. Царят си живеел в своя дворец сред разкош и привидно щастие, но щом легнал нощем, странни въпроси терзали душата му:

„Живее в разкош и изобилие, а народът тъне в мизерия. Защо страда бедняците? И защо точно аз съм цар? Защо аз властвам над всички същества в империята? Докога ли ще се радвам на властта и имането си? Какво ще стане с мен след моята кончина? И за какво ли ще са ми власт и богатства в гроба? Какво ще стане, като се превърна в храна за червеите? Ще останем ли нещо от мен или всичко ще пропадне? Ако се преродя отново, дали ще съм същия или друг? Ще имам ли пак власт, или ще бъда скитник, изложен на бича на природните сили, който се бори за насъщия? Как ли съм живял преди да се появя в този живот? Все в същата страна ли съм бил и преди? Дали пък сега не съм се родил за пръв път? Как е бил създаден светът? И как се е появил животът? Какво ли е било тук, преди да се появи животът? Дали Бог е сътворил Вселената? А кой е създал Бог? Какво е имало преди появата на Времето? Съществува ли Вечността? Ако тя е реална, как да я разбираме?“

Никой в двореца не можел да отговори на тези въпроси. А те измъчвали царя нощ след нощ и той често заспивал едва на зорораване.

През това време славата на Заратустра растяла. Тълпи от слушатели се стичали от далечни земи, за да го чуят. Въпреки инцидента между тях, царят чувствал, че той може да му помогне в решаването на неговите трудни въпроси.

Той преодолел гордостта си и изпратил до Заратустра един керван с дарове и със следното послание:

„Съжалявам, че бях толкова млад и нетърпелив, когато те помолих да ми обясниш основните мъдрости в живота само за няколко минути! Вече се промених и не преследвам непостижимото. От сърце желая да вникна в законите на Вселената и природата! Умолявам те да дойдеш в двореца, а ако това те затруднява, изпрати ми най-добрия си ученик, който да намери отговор на въпросите, които ме терзат!“

Минало време и керванът се завърнал в двореца. Заратустра му връщал даровете с думите:

„Тези дарове въобще не подхождат за един градинар, но с удоволствие ще задържа платното, с което ще предпазя младите дръвчета от зимните студове.“

И Заратустра изпратил на царя дар, завит в листо. В него царят открил същото житно зрънце, което Учителят му бил дал някога. Той се развълнувал много, като си мислел, че то крие нещо тайнствено и магическо. Поставил го в златно ковчеже и го скрил при съкровищата си. Всеки ден го поглеждал в очакване на някаво чудо. Очаквал то да се превърне в нещо или в някого, който да му обясни всичко, което го вълнувало.

Така отлетели няколко месеца, без чудото да стане. Царят изгубил търпение и заявил:

- Заратустра ме разочарова отново. Ти се подиграва с мен, без да може да даде отговор на моите въпроси. Но аз ще му докажа, че и без негово помощ ще намеря отговора!

И той изпратил при великия индийски философ Ченгегаша керван, натоварен с великолепни дарове, както преди на Заратустра. Изминали месеци, докато вестнониците се завърнали и съобщили, че философът е склонил да дойде. Заратустра, царят организирал голямо тържество в чест на госта. Той му благодарил, че е предприел това дълго пътуване. Философът отговорил:

- Висока чест е за мен да стоя редом с вас, но за да бъда искрен, ще призная, че аз дойдох в страната на великия Заратустра, за когато съм чувал много неща. Всъщност не знаех защо потърсихте мен, след като у вас живее човек, който несъмнено знае много повече.

Тогава царят показал златното ковчеже и отговорил:

- Аз помолих Заратустра да ме учи, а виж какво ми изпрати! Заяви ми, че това житно зрънце е Учителят, който ще ми обясни законите на света и на природата. Нима не е смешно? Как да си обясним тази глупост?

Ченгегаша дълго се взираше в житното зрънце и размишлявал. В това време в двореца царя пълна тишина. Накрая философът проговорил развълнувано:

- Не съжалявам, че пътувах месеци наред. Сега вече се убедих, че Заратустра е действително велик учител. Това дребно житно зрънце може да ни обясни законите на Вселената и природните сили, защото те са вътре в него. Но както не трябва да го държите в златна кутия, така и вие трябва да излезете от този разкошен палат, ако искате да намерите отговор на Вашите въпроси. Ако върнете това зрънце в зе-

мята, на която принадлежи, и го оставите на слънцето, въздуха, дъжда, лунната и звездна светлина, то ще започне да се издига и да нараства като една цяла Вселена.

Вървете из градините си, за да се докоснете до природата и да се слеете с живота. И както несекващите потоци енергия са устремени към житното зрънце в земята, така и безброй знания и умения ще потекат към вас, когато вие се слеете и станете едно цяло с Природата и Вселената. Ако наблюдавате растежа на това миниатюрно зрънце, вие ще разберете, че то крие една загадъчна сила - силата на Живота. И ако достатъчно дълго съзерцавате, ще установите как то изчезва, а на негово място изниква едно растение, преобладаващо всички препятствия и набъбващо все повече, защото носи в себе си Живота. Животът кара растението да поникне и вечно да тържествува над смъртта. Щом семенцето покълне и то се извиси към слънцето, смъртта е победена.

- Всичко, което казахте е истина - заявил царят, - но нали в края на краищата и растението ще умре и ще се разложи в земята?

- Не, няма да умре, защото преди това то е създавало стотици семена като него - отговорил философът. - Малкото зрънце е изчезнало, превръщайки се в растение, както и вие ще пораснете и ще се превърнете в друг човек.

Един ден вие също ще престанете да сте това, което сте сега, за да се превърнете в една далече по-богата индивидуалност според закона, който повелява, че животът поражда нов живот; истината се стреми към по-голяма истина, а семето създава безброй семена. Житното семенце ни учи, че всичко се мени и преобразява и че Животът е резултат от стълкновението между две противоположни сили.

Ако застанете сред градините си и вие гледате в земята, дъжда, небето и звездите, то те ще Ви разкрият много истини като тази. Житното зрънце е действително велик Учител и ние трябва да сме благодарни на Заратустра, защото ни го изпрати. Предлагам утре да посетим мъдреца, за да научим и други истини. Той ще може да отговори на всички въпроси, които ви вълнуват, а и аз ще се поуча от него.

Думите на Ченгегаша развълнували дълбоко царя и той одобрил предложението му. След няколко дни те били вече в градината на Заратустра и веднага схванали начина, по който той обучавал своите ученици: неговият единствен учебник била книгата на природата, а той им обяснявал как да вникват в чистото. И двамата открили още една велика истина в градината на Заратустра: „Когато човек следва законите на природата, той стремително се развива като творец“.

Източник: интернет

Всички публикации във вестника подлежат на редактиране.
Организация и координация: Ивелина ЕЛМАЗОВА
Редактор: Соня МИТЕВА - 0897847649
За контакти: 0888228720, 0897847645;
5300, Габрово, ул. „Прохлада“ 11
e-mail: bratski_jivot@mail.bg
цена: 0,70 лв.